

Глава IV.

За спедиционния договоръ.

Чл. 374. Спедиторъ е онзи, който по занаятъ отъ свое име, но за чужда смѣтка, прѣдприема да прѣпраща стоки.

Чл. 375. Спедиторинътъ, ако не е дѣйствувалъ съ грижата на добъръ търговецъ, отговаря за избора на прѣвозвачитѣ и посрѣдствующитѣ спедитори при приеманieto и съхранението на стокитѣ и въобще за загубитѣ, които възникватъ при извършването на прѣдприетото испращаніе. Спедиторинътъ е длъженъ да удостовѣри, че е дѣйствувалъ съ грижата на добъръ търговецъ.

Чл. 376. Разносцитѣ за прѣвозването се опредѣляватъ прѣдварително въ извѣстна сума по взаимно споразумѣние между спедиторина и прѣдавача. Въ такъвъ случай и въ отсъствие на противно съглашение, той отговаря за наетитѣ отъ него посрѣдствующи спедитори и прѣвозвачи. Въ този случай той може да иска възнаграждение само тогава, ако такъво е ясно и изрично уговорено.

Чл. 377. Ако спедиторинътъ безъ уважителни причини се отклони отъ начина или вида на прѣвозването, който е обозначилъ прѣдавачътъ, той е отговоренъ и за всѣко нещастие, което се е случило не по негова вина, освѣнъ ако може да удостовѣри, че това нещастие щеше да се случи и при точното изпълнение на заповѣдта.

Чл. 378. Спедиторинътъ има право да иска да му се заплатятъ, освѣнъ собственитѣ му възнаграждения, и необходимитѣ, както и полезнитѣ разноси, които е направилъ по испращанieto ; обаче, нѣма право да прѣсмѣта по-голъма кирия за прѣвозването, отъ колкото е била уговорена.